

ΕΓΡΑΨΑΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΔΗ ΤΣΑΪΛΝΤ ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΖΑΚ ΡΙΤΣΕΡ

«Ο Τσάιλντ δεν γράφει απλώς δυνατές περιπέτειες. Η γραφή του είναι λιτή αλλά προσεγμένη, η δράση έντονη αλλά καλά ζυγισμένη· και η πρωτότυπη, ευφυής πλοκή του αυτή ακριβώς που ταιριάζει σ' έναν “κούλ” χαρακτήρα σαν τον Ρίτσερ, που σκέφτεται πάντα πριν ενεργήσει».

New York Times

«Η γραφή του Τσάιλντ είναι ορμητική και αλάθητη, και είναι μοναδικός στον τρόπο με τον οποίο δημιουργεί και αυξάνει σταδιακά την ένταση...»

Los Angeles Times

«Σε έντονη αντίθεση με τις σκυθρωπές φιγούρες που κυριαρχούν στις σύγχρονες αστυνομικές ιστορίες, ο Ρίτσερ δεν είναι από αυτούς που αμφιβállουν για τον εαυτό τους. Είναι η προσωποποίηση του δυναμισμού και της αξιοπρέπειας. Αλλά ο Τσάιλντ του προσδίδει επίσης εκπληκτική ικανότητα επαγωγικής σκέψης, βαθιά συνείδηση και, κάποιες στιγμές, τρυφερότητα. Ένα απίθανο μείγμα, εντελώς ακαταμάχητο».

New York Times

«Ο Τζακ Ρίτσερ είναι ένας ήρωας ισάξιος του Κοντινένταλ Οπ του Χάμετ και του Φίλιπ Μάρλοου του Τσάντλερ».

Esquire

«Με το ισχυρό αίσθημα δικαίου, την αλύγιστη αποφασιστικότητα και τις σωματικές και πνευματικές δυνάμεις με τις οποίες ξεπερνά εμπόδια που για άλλους θα ήταν απροσπέλαστα, ο Τζακ Ρίτσερ είναι ένας ακαταμάχητος περιπλανώμενος ιππότης του σήμερα».

Publishers Weekly

«Ο Κλιντ Ιστυγουντ, ο Μπρους Γουίλις και ο Μελ Γκίμπσον τρία σε ένα, ένας σούπερμαν του καιρού μας».

Irish Times

«Ένας από τους σπουδαιότερους αντλήρωες της αστυνομικής λογοτεχνίας».

Independent

«Είναι πραγματικά αξιοσημείωτο το πώς ο Τσάιλντ επιτυγχάνει όχι μόνο να επανεφευρίσκει συνεχώς τον πρώην στρατιωτικό ήρωά του αλλά και το πώς κάθε βιβλίο είναι καλύτερο από το προηγούμενο».

Amazon.com

«Θα μπορούσε κανείς να απολαμβάνει τα μυθιστορήματα του Λη Τσάιλντ μόνο ως εξαιρετικές ιστορίες δράσης. Όμως αυτό που τα κάνει τόσο ικανοποιητικά είναι η πολυπλοκότητα του κεντρικού χαρακτήρα του. Ο Τζακ Ρίτσερ, ένας πρώην αξιωματικός της στρατονομίας που έγινε ένας μοναχικός περιπλανώμενος, είναι ο ήρωας του σκεπτόμενου αναγνώστη, ένας αναπάντεχα ευαίσθητος συνδυασμός ενός μαιτρ στο σκάκι με τον Τζι-Άι Τζο, ένας άνθρωπος που η σκέψη του τρέχει πάντα έξι ή οχτώ βήματα μπροστά πριν κάνει την επόμενη κίνησή του».

Seattle Times

«Με το σκληρό, ψυχρό και βασανιστικό στυλ γραφής του, ο Τσάιλντ μπορεί να θεωρηθεί ήδη ένας από τους πιο επιτυχημένους συγγραφείς στο χώρο του αστυνομικού μυθιστορήματος».

Bookman News

«Ο μινιμαλιστικός χαρακτήρας του Ρίτσερ είναι τέλειος... Ένας από τους πιο ανθεκτικούς ήρωες δράσης στο αμερικανικό τοπίο».

New York Times

«Το θαυμάσιο αφηγηματικό στυλ του Τσάιλντ θυμίζει Ντάσιελ Χάμετ. Ο Τζακ Ρίτσερ χειρίζεται τις υποθέσεις του με τόση οξύδερκεια, που θα έκανε τον Σαμ Σπείντ να νιώθει περήφανος».

Partners in Crime

«Ο απίστευτος, ακαταμάχητος Ρίτσερ παραμένει ένας από τους καλύτερους σκληροτράχηλους ήρωες του αστυνομικού θρίλερ».

Kirkus Reviews

«Το εντυπωσιακό στα βιβλία του Λη Τσάιλντ είναι ότι δεν μπορείς με κανέναν τρόπο να τα αφήσεις από τα χέρια σου... η γραφή του έχει κάτι το εθιστικό...»

Independent on Sunday

«Ως πολεμιστής που δεν έχει αυτοκίνητο, πιστωτική, τηλέφωνο ή όπλο δικό του, ούτε σταθερούς δεσμούς με άλλους ανθρώπους ούτε σπίτι, ο Ρίτσερ είναι ένας αυτσαίντερ πιο μοναχικός και απογυμνωμένος κι από τη Λίσμπετ Σαλάντερ, την ηρωίδα της τριλογίας Millennium του Στιγκ Λάρσον. Και οι δυο είναι εκδिकητές που παίζουν με τα αταβιστικά μας ένστικτα».

Sunday Times

«Ο Τσάιλντ γράφει με χέρι σταθερό και δυνατό σαν ατσάλι».

Publishers Weekly

«Μια σειρά μυθιστορημάτων που στέκεται στην πρώτη γραμμή του σύγχρονου θρίλερ».

Washington Post

«Ο Τσάιλντ είναι σπουδαίος τεχνίτης του σασπένς, καθώς χειρίζεται ταχυδακτυλουργικά πολλές επιμέρους πλοκές και βρίσκει πάντα νέους τρόπους παραπλάνησης του αναγνώστη του».

Entertainment Weekly

«Πολλοί συγγραφείς αγωνίας και μυστηρίου παίζουν το παιχνίδι του σκληροτράχηλου ήρωα με τη χρυσή καρδιά, αλλά σ' αυτό το παιχνίδι ο Τσάιλντ είναι αξεπέραστα επιδέξιος...»

Miami Herald

Έργα του συγγραφέα που εκδόθηκαν
στη σειρά BELL Best Seller:

Κλοιός Θανάτου
Τελική Αναμέτρηση
Θανάσιμη Παγίδα
Βασικός Ύποπτος
Η Ηχώ του Μίσους
Προαναγγελία Εγκλήματος
Ένας Θάνατος Δεν Είναι Αρκετός
Ο Εχθρός
Με Μία Βολή
Ο Δύσκολος Δρόμος
Σήμα Κινδύνου
Ένας Ξένος στην Πόλη
Η Τελευταία Σφαίρα
61 Ώρες
Για Ό,τι Αξίζει να Πεθάνεις
Η Τελευταία Υπόθεση
Ο Καταζητούμενος
Ποτέ Μη Γυρίζεις Πίσω

LEE CHILD

ΠΟΤΕ ΜΗ ΓΥΡΙΖΕΙΣ ΠΙΣΩ

Μετάφραση: Μαρία-Ρόζα Τραϊκόγλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ BELL
ΦΕΙΔΙΟΥ 18, 106 78 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210.360.9438 - 210.362.9723
www.bell.gr

Τίτλος πρωτοτύπου: *Never Go Back*

Copyright © Lee Child 2013

All rights reserved

Για την ελληνική γλώσσα:

© 2015 ΧΑΡΛΕΝΙΚ ΕΛΛΑΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΒΕΕ

Μετάφραση: Μαρία-Ρόζα Τραϊκόγλου

Επιμέλεια: Συλβί Ρηγοπούλου

Διόρθωση: Κυριάκος Μιχελόγκωνας

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Άγγελος Αναστασιάδης

Το βιβλίο αυτό είναι έργο μυθοπλασίας. Τα ονόματα, οι χαρακτήρες, οι τοποθεσίες και τα περιστατικά είτε είναι προϊόν της φαντασίας του συγγραφέα είτε χρησιμοποιούνται κατά τρόπο μυθιστορηματικό. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικά πρόσωπα, εν ζωή ή όχι, γεγονότα, τοποθεσίες, ιδρύματα ή επιχειρήσεις είναι εντελώς συμπτωματική.

Απαγορεύονται η αναδημοσίευση και αναπαραγωγή –ολική, μερική ή περιληπτική–, η κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του κειμένου με οποιονδήποτε τρόπο –μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλων– χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη, σύμφωνα με το Νόμο 2121/1993 και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας.

ISBN 978-960-507-078-6

BELL BEST SELLER - ΤΕΥΧΟΣ 1078

Για τον συγγραφέα

Ο Λη Τσάιλντ γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Βρετανία. Σπούδασε νομικά και εργάστηκε για δεκαοχτώ χρόνια στην ιδιωτική τηλεόραση. Το πρώτο του μυθιστόρημα, *Κλοιός Θανάτου*, με το οποίο γνωρίσαμε τον μοναχικό περιπλανώμενο πρώην στρατονόμο Τζακ Ρίτσερ, εκδόθηκε το 1997. Η επιτυχία του ήταν άμεση και θεαματική. Το βιβλίο μπήκε στη λίστα των μπεστ σέλερ των *Sunday Times* και τιμήθηκε με το βραβείο Άντονι και το βραβείο Μπάρι για το καλύτερο μυθιστόρημα πρωτοεμφανιζόμενου συγγραφέα. Ακολούθησαν άλλα δεκαοχτώ βιβλία με ήρωα τον Τζακ Ρίτσερ, που έχουν εκδοθεί σε 97 χώρες και 42 γλώσσες, και ξεπερνούν συνολικά σε πωλήσεις τα 90 εκατομμύρια αντίτυπα. Ο Τζακ Ρίτσερ έχει σήμερα καταξιωθεί ως ένας από τους δημοφιλέστερους ήρωες της σύγχρονης αστυνομικής λογοτεχνίας. Το 2012 τον ενσάρκωσε στον κινηματογράφο ο Τομ Κρουζ, σε μια περιπέτεια που βασιζόταν στο βιβλίο *Με Μία Βολή*.

Ο Λη Τσάιλντ ζει στο Μανχάταν της Νέας Υόρκης και στο εξοχικό του στη Νότια Γαλλία. Για περισσότερες πληροφορίες, επισκεφθείτε τον ιστότοπό του, www.leechild.com

Στους αναγνώστες μου,
με ευγνωμοσύνη.

ΕΝΑ

Εντέλει έβαλαν τον Ρίτσερ σε ένα αυτοκίνητο και τον μετέφεραν σε ένα μοτέλ ενάμισι χιλιόμετρο πιο μακριά, όπου ο νυχτερινός ρεσεψιονίστ τού έδωσε ένα δωμάτιο με όλα τα αναμενόμενα χαρακτηριστικά, καθώς ο Ρίτσερ είχε βρεθεί σε παρόμοια δωμάτια χιλιάδες φορές στο παρελθόν. Υπήρχε μια εντοιχισμένη, θορυβώδης θερμάστρα που θα έκανε υπερβολική φασαρία για να αφήσει κάποιον να κοιμηθεί, αλλά θα βοηθούσε τον ιδιοκτήτη να κάνει οικονομία στο ηλεκτρικό. Στο ίδιο σκεπτικό και οι γλόμποι με τα λίγα βατ σε όλες τις λάμπες. Υπήρχε επίσης μια λεπτή μοκέτα, που ύστερα από το καθάρισμα θα στέγνωνε μέσα σε λίγες ώρες, δίνοντας στον ιδιοκτήτη τη δυνατότητα να ξανανοικιάσει το δωμάτιο μέσα στην ίδια μέρα. Όχι πως η μοκέτα καθαριζόταν και συχνά. Ήταν σκουρόχρωμη και γεμάτη σχέδια, ιδανική για να καμουφλάρει τους λεκέδες. Όπως και το κάλυμμα του κρεβατιού. Το δίχως άλλο το νερό στην ντουςιέρα θα ήταν λιγοστό και αδύναμο, και οι πετσέτες φτενές, και το σαπούνι μικρό, και το σαμπουάν φτηνιάρικο. Τα έπιπλα ήταν ξύλινα, σκουρόχρωμα όλα τους και γεμάτα χτυπήματα, και η τηλεόραση ήταν μικρή και παμπάλαια, και οι κουρτίνες είχαν γκριζάρει από τη λίγδα.

Τα πάντα όπως ακριβώς τα περίμενε. Τίποτα που να μην το έχει ξαναδεί χιλιάδες φορές.

Αλλά δεν έπαυαν να είναι καταθλιπτικά.

Έτσι, προτού καν βάλει το κλειδί στην τσέπη του, έκανε μεταβολή και γύρισε στο πάρκινγκ. Ο αέρας ήταν κρύος και ελαφρώς υγρός. Στην καρδιά του δειλινού, στην καρδιά του χειμώνα, στη βορειοανατολική γωνία της Βιρτζίνια. Όχι πολύ μακριά

από εκεί, ο ποταμός Ποτόμακ κυλούσε ράθυμα. Πιο μακριά, προς τα ανατολικά, η Ουάσινγκτον αντιφέγγιζε στα σύννεφα. Η πρωτεύουσα του έθνους, εκεί όπου συνέβαιναν όλα.

Το αυτοκίνητο που τον είχε φέρει απομακρυνόταν ήδη. Ο Ρίτσερ παρατηρούσε τα πίσω φώτα του να γίνονται ολοένα και πιο αχνά μέσα στην ομίχλη. Μία στιγμή αργότερα χάθηκαν από τα μάτια του και ο κόσμος βουβάθηκε κι έμεινε ασάλευτος. Μόνο για μία στιγμή. Ένα δεύτερο αυτοκίνητο εμφανίστηκε, σβέλτο και σίγουρο, σαν να ήξερε καλά πού πήγαινε. Έστριψε στο πάρκινγκ. Ήταν ένα λιτό, σκουρόχρωμο σεντάν. Σχεδόν σίγουρα κυβερνητικό όχημα. Στόχευε τη ρεσεψιόν του μοτέλ, αλλά οι φωτεινές δέσμες των προβολέων του πέρασαν πάνω από την ασάλευτη μορφή του Ρίτσερ και τότε το αυτοκίνητο άλλαξε κατεύθυνση και τράβηξε καταπάνω του.

Επισκέπτες. Σκοπός άγνωστος, αλλά τα манτάτα θα ήταν είτε ευχάριστα είτε δυσάρεστα.

Το αυτοκίνητο ακινητοποιήθηκε παράλληλα με το κτίριο, σε τόση απόσταση από τον Ρίτσερ όση είχε κι εκείνος από το δωμάτιο πίσω του, φέρνοντάς τον στο κέντρο ενός χώρου με διαστάσεις ρινγκ. Δύο άντρες βγήκαν από το αυτοκίνητο. Παρά την παγωνιά, ήταν ντυμένοι με μακό μπλουζάκια, στενά και λευκά, πάνω από το είδος των αθλητικών παντελονιών που βγάζουν οι δρομείς λίγα δευτερόλεπτα πριν από τον αγώνα. Και οι δύο άντρες έμοιαζαν να έχουν το λιγότερο ένα και ογδόντα ύψος και βάρος ενενήντα κιλά ο καθένας. Πιο μικρόσωμοι από τον Ρίτσερ, αλλά όχι πολύ. Και οι δύο ήταν στρατιωτικοί. Αυτό ήταν σαφές. Ο Ρίτσερ το καταλάβαινε από το κούρεμά τους. Κανένας κουρέας για απλούς πολίτες δε θα μπορούσε να είναι τόσο στερημένος φαντασίας ούτε τόσο άσπλαχνος. Δε θα το επέτρεπε η αγορά.

Ο τύπος από τη θέση του συνοδηγού έκανε το γύρο του καπό και πλησίασε τον οδηγό. Οι δυο τους στέκονταν εκεί, ο ένας δίπλα στον άλλον. Και οι δύο φορούσαν αθλητικά παπούτσια, ογκώδη, λευκά και ασουλούπωτα. Κανείς από τους δυο τους δεν είχε βρεθεί πρόσφατα στη Μέση Ανατολή. Ούτε ηλιοκαμένοι ήταν, ούτε ρυτίδες από την προσπάθεια να κοιτάζουν με

μισόκλειστα μάτια είχαν, ούτε ένταση ή κόπωση φαινόταν στο βλέμμα τους. Και οι δύο ήταν νέοι, λίγο πριν τα τριάντα. Τυπικά, ο Ρίτσερ ήταν αρκετά μεγάλος για να είναι πατέρας τους. Κατώτεροι υπαξιωματικοί, σκέφτηκε. Δεκανείς ή υποδεκανείς, πιθανότατα, όχι λοχίες. Δεν έμοιαζαν με λοχίες. Δεν είχαν την απαιτούμενη σοφία. Το αντίθετο, για την ακρίβεια. Είχαν πρόσωπα κουτά κι ανέκφραστα.

Ο τύπος από τη θέση του συνοδηγού είπε: «Είσαι ο Τζακ Ρίτσερ;»

Ο Ρίτσερ ρώτησε: «Ποιος ρωτάει;»

«Εμείς ρωτάμε».

«Και ποιοι είστε εσείς;»

«Οι νομικοί σου σύμβουλοι».

Που προφανώς δεν ήταν. Ο Ρίτσερ το ήξερε. Οι δικηγόροι του στρατού δε μετακινούνται ανά ζεύγη ούτε ανασαίνουν από το στόμα. Αυτοί οι δύο ήταν κάτι άλλο. Δυσάρεστα μαντάτα, όχι ευχάριστα. Σ' αυτή την περίπτωση, η άμεση δράση ήταν πάντοτε η τακτική με τις μεγαλύτερες πιθανότητες για επιτυχία. Αρκετά εύκολο να προσποιηθεί κανείς πως ξάφνου αντιλήφθηκε τι συμβαίνει και να πλησιάσει πρόθυμα και να υψώσει το χέρι σε χαιρετισμό, και αρκετά εύκολο να αφήσει την όλο προθυμία προσέγγιση να αποκτήσει ασυγκράτητη κεκτημένη ταχύτητα, και το υψωμένο χέρι να καταφέρει ένα χτύπημα όμοιο με δρεπάνι, με τον αγκώνα του να μπήγεται στο μούτρο του άντρα που βρισκόταν από την αριστερή του πλευρά, για να ακολουθήσει ένα δυνατό κατέβασμα του δεξιού ποδιού, σάμπως ολόκληρο το νόημα της άσκησης να ήταν πώς να σκοτώσει κανείς μια φανταστική κατσαρίδα, με αποτέλεσμα η αναπήδηση να στείλει τον ίδιο αγκώνα, αλλά από την ανάποδη, στο λαρύγγι του άντρα που βρισκόταν από τη δεξιά του πλευρά, ένα, δύο, τρία, αγκωνιά, κατέβασμα ποδιού, αγκωνιά, τέλος παιχνιδιού.

Αρκετά εύκολο. Και πάντοτε η ασφαλέστερη μέθοδος. Το ρητό του Ρίτσερ: Πέρνα πρώτος στην αντεπίθεση. Ειδικά όταν ο αντίπαλος υπερτερεί και είσαι ένας εναντίον δύο, και αυτοί οι δύο έχουν τα νιάτα και την ενέργεια με το μέρος τους.

Αλλά. Δεν ήταν σίγουρος. Όχι εντελώς. Και όχι ακόμη. Και

δεν είχε περιθώριο να κάνει ένα τέτοιο λάθος. Όχι εκείνη τη στιγμή. Όχι υπό αυτές τις συνθήκες. Δίστασε. Άφησε τη στιγμή να περάσει.

«Λοιπόν, τι νομική συμβουλή θα μου δώσετε;» ρώτησε.

«Διαγωγή ανάρμοστη», είπε ο τύπος. «Διέσυρες τη μονάδα. Ένα στρατοδικείο θα μας ντρόπιαζε όλους. Πρέπει, επομένως, να ξεκουμπιστείς από την πόλη, αυτή τη στιγμή. Και να μη γυρίσεις ποτέ».

«Κανείς δεν ανέφερε κάτι για στρατοδικείο».

«Όχι ακόμη. Θα το πουν όμως. Γι' αυτό μη μείνεις να το περιμένεις».

«Εκτελώ διαταγές».

«Δεν μπόρεσαν να σε βρουν στο παρελθόν. Δε θα σε βρουν ούτε τώρα. Ο στρατός δε χρησιμοποιεί αστυνομικές μεθόδους εντοπισμού. Άσε που καμιά τέτοια μέθοδος δε θα βοηθούσε να βρεθείς εσύ –με τον τρόπο ζωής που έχεις».

Ο Ρίτσερ δε μίλησε.

«Αυτή είναι η νομική συμβουλή μας», είπε ο τύπος.

«Καταγράφηκε», είπε ο Ρίτσερ.

«Πρέπει να κάνεις κάτι παραπάνω από το να την καταγράψεις».

«Πρέπει;»

«Επειδή προσφέρουμε ένα κίνητρο».

«Τι είδους κίνητρο;»

«Κάθε νύχτα που θα μαθαίνουμε πως βρίσκεσαι ακόμη εδώ, θα σου σπάμε τα μούτρα».

«Αλήθεια;»

«Ξεκινώντας από απόψε. Έτσι θα έχεις μια γενική ιδέα για το τι πρέπει να κάνεις».

«Έχετε αγοράσει ποτέ καμιά ηλεκτρική συσκευή;» ρώτησε ο Ρίτσερ.

«Τι σχέση έχει αυτό;»

«Κάποτε είδα μία σε ένα κατάστημα. Είχε μια κίτρινη ταμπελίτσα στο πίσω μέρος. Σε περίπτωση λάθος χειρισμού, έγραφε, κινδυνεύει κάποιος να χάσει τη ζωή του ή να τραυματιστεί σοβαρά».

«Και λοιπόν;»

«Θεωρήστε ότι βλέπετε επάνω μου μια τέτοια πινακίδα».

«Δεν ανησυχούμε για σένα, γέρο».

Γέρο. Στο μυαλό του Ρίτσερ σχηματίστηκε η εικόνα του πατέρα του. Κάπου ηλιόλουστα. Στην Οκινάουα, ίσως. Ο Σταν Ρίτσερ, γεννημένος στο Λακόνια του Νιου Χάμσιρ, λοχαγός των Πεζοναυτών που υπηρετούσε στην Ιαπωνία, με σύζυγο και με δύο έφηβους γιους. Ο Ρίτσερ με τον αδερφό του τον φώναζαν *γέρο*, και πράγματι έμοιαζε γέρος, παρ' όλο που, σ' εκείνη τη φάση, θα πρέπει να ήταν δέκα χρόνια νεότερος απ' όσο ήταν τώρα ο Ρίτσερ.

«Γυρίστε πίσω», είπε ο Ρίτσερ. «Γυρίστε εκεί απ' όπου ήρθατε. Πάτε να μπλεχτείτε σε κάτι που σας ξεπερνάει».

«Αλλιώς το βλέπουμε εμείς».

«Κάποτε το έκανα αυτό για να βγάλω το ψωμί μου», είπε ο Ρίτσερ. «Αλλά αυτό το γνωρίζετε ήδη, σωστά;»

Καμία αντίδραση.

«Ξέρω όλα τα βήματα», είπε ο Ρίτσερ. «Ορισμένα από αυτά τα επινόησα εγώ».

Καμία απάντηση.

Ο Ρίτσερ κρατούσε ακόμη το κλειδί στο χέρι του. Εμπειρικός κανόνας: δεν επιτίθεσαι σε κάποιον που μόλις βγήκε από μια πόρτα που κλειδώνει. Μια αρμαθιά είναι σίγουρα προτιμότερη, αλλά ακόμη και ένα σκέτο κλειδί είναι αρκετά αποτελεσματικό όπλο. Στερέωσε την κεφαλή κόντρα στην παλάμη σου, σφήνωσε το στέλεχος ανάμεσα στο δείκτη και το μεσαίο δάχτυλο, και έχεις μία πρώτης τάξεως σιδερογοθιά.

Αλλά. Δεν ήταν παρά δύο άμυαλα παιδιά. Δεν υπήρχε λόγος να γίνουν ένα μάτσο χάλια. Δεν υπήρχε ανάγκη για ξεσκισμένες σάρκες και σπασμένα κόκαλα.

Ο Ρίτσερ έβαλε το κλειδί στην τσέπη του.

Τα αθλητικά παπούτσια υποδήλωναν ότι αυτοί οι δύο δε σχεδίαζαν να τον κλοτσήσουν. Κανείς δεν το ρίχνει στις κλοτσιές με μαλακά, λευκά αθλητικά παπούτσια. Δεν έχει νόημα. Εκτός και αν είχαν σκοπό να χρησιμοποιήσουν τα πόδια τους μόνο και μόνο για να συγκεντρώσουν περισσότερους πόντους. Όπως

συμβαίνει σε κάποιες πολεμικές τέχνες που έχουν εμμονές με ονόματα που είναι σαν να 'χουν βγει από κατάλογο κινέζικου εστιατορίου. Τάε κουόν ντο και τα συναφή. Όλα πολύ καλά και ωραία για τους Ολυμπιακούς Αγώνες, αλλά παντελώς άχρηστα στο δρόμο. Το να σηκώσεις το πόδι σου μπροστά σε έναν πυροσβεστικό κρουνό σημαίνει απλώς πως πηγαίνεις γυρεύοντας να τις φας. Πως πηγαίνεις γυρεύοντας να σε ρίξουν καταγής και να σε κλοτσήσουν μέχρι να χάσεις τις αισθήσεις σου.

Το ήξεραν αυτό οι δύο μάγκες; Είχαν κοιτάξει τα δικά του πόδια; Ο Ρίτσερ φορούσε ένα ζευγάρι βαριές μπότες. Άνετες και ανθεκτικές. Τις είχε αγοράσει στη Νότια Ντακότα. Σκόπευε να βγάλει μ' αυτές ολόκληρο το χειμώνα.

«Πηγαίνω μέσα τώρα», είπε.

Καμία αντίδραση.

«Καληνύχτα», είπε.

Καμία αντίδραση.

Ο Ρίτσερ μισογύρισε και έκανε μισό βήμα προς τα πίσω, προς την πόρτα του, ένα ρευστό τέταρτο του κύκλου με τους ώμους και με όλα, και όπως ακριβώς ήξερε πως θα γινόταν, οι δύο άντρες κινήθηκαν προς το μέρος του, γρηγορότερα απ' όσο κινούνταν εκείνος, αυτοσχεδιαστικά και αθέλητα, έτοιμοι να τον αρπάξουν.

Ο Ρίτσερ συνέχισε την κίνησή του τόσο όσο χρειαζόταν για να αποκτήσουν κεκτημένη ταχύτητα, και τότε τινάχτηκε διαγράφοντας το ίδιο τέταρτο του κύκλου αλλά από την ανάποδη, τώρα πια εξίσου γρήγορα με εκείνους, εκατόν δέκα κιλά έτοιμα να συγκρουστούν μετωπικά με εκατόν ογδόντα κιλά, και συνέχισε να συστρέφει το κορμί του καταφέροντας ένα παρατεταμένο, πλάγιο χτύπημα στον άντρα που βρισκόταν στ' αριστερά του. Το χτύπημα τον βρήκε ακριβώς όπως το είχε σχεδιάσει, με δύναμη στο αυτί, και το κεφάλι του άντρα έγειρε απότομα στο πλάι και κουτούλησε στον ώμο του συντρόφου του, στον οποίο ακριβώς εκείνη τη στιγμή ο Ρίτσερ κατάφερνε ένα δεξί άπερκατ κάτω από το σαγόνι. Ήταν ένα τέλειο χτύπημα, σαν κι αυτά που παρουσιάζουν τα εγχειρίδια, και το κεφάλι του άντρα τραβήχτηκε προς τα επάνω και προς τα πίσω, με τον ίδιο τρόπο

που είχε ταλαντευτεί το κεφάλι του φιλαράκου του, και σχεδόν μέσα στο ίδιο δευτερόλεπτο. Λες και ήταν μαριονέτες και αυτός που τις κινούσε είχε μόλις φταρνιστεί.

Και οι δύο παρέμειναν όρθιοι. Αυτός που βρισκόταν στα αριστερά τραμπολιζόταν πέρα δώθε σαν να ήταν πάνω σε καράβι, και αυτός που ήταν στα δεξιά οπισθοχωρούσε παραπατώντας. Ο τύπος από τα αριστερά ήταν εντελώς ασταθής και στηριζόταν στις φτέρνες του και ο κεντρικός όγκος του ήταν εκτεθειμένος και απροστάτευτος. Ο Ρίτσερ τον χτύπησε στο κοιλιακό πλέγμα απότομα, σαν ρόπαλο, αρκετά δυνατά για να χάσει την ανάσα του, αρκετά απαλά για να μην προκαλέσει μόνιμη νευρολογική βλάβη. Ο άντρας διπλώθηκε στα δύο, κάθισε ανακούρκουδα και αγκάλιασε τα γόνατά του. Ο Ρίτσερ τον προσπέρασε και συνέχισε με τον άντρα στα δεξιά του, που τον είδε να έρχεται και να τινάζει αδύναμα τη γροθιά του. Ο Ρίτσερ την απέκρουσε με τον αριστερό του πήχη και επανέλαβε το δεξί χτύπημα στο κοιλιακό πλέγμα.

Ο άντρας διπλώθηκε στη μέση, όπως είχε γίνει και με τον προηγούμενο.

Ύστερα από αυτό, ήταν αρκετά εύκολο να τους μανουβράρει ώστε να κοιτάζουν προς τη σωστή κατεύθυνση και μετά να χρησιμοποιήσει το μπροστινό μέρος της σόλας του για να τους σπρώξει προς το αυτοκίνητό τους, πρώτα τον έναν, μετά τον άλλον. Κουτούλησαν με το κεφάλι και σωριάστηκαν καταγής, αφήνοντας ρηγά βαθουλώματα στις πόρτες. Και έμειναν εκεί, παλεύοντας να πάρουν ανάσα, διατηρώντας ακόμη τις αισθήσεις τους.

Εξηγήσεις για το βουλιαγμένο αυτοκίνητο και πονοκέφαλος το επόμενο πρωί. Αυτό ήταν όλο. Σπλαχνικός, με δεδομένες τις συνθήκες. Καλοσυνάτος. Αβρός. Τρυφερός, θα μπορούσε να πει κανείς.

Γέρος.

Αρκετά γέρος για να είναι πατέρας τους.

Εκείνη τη στιγμή, ο Ρίτσερ δεν είχε κλείσει καν τρεις ώρες στη Βιρτζίνια.